U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupen JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2005, čj. KUOK/15509/04/OSV-DS/7025/SD-312, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2010, čj. 38 Cad 2/2005 - 93, o námitce podjatosti uplatněné žalobcem,

takto:

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Jaroslav Vlašín **není vyloučen** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 149/2010.

Odůvodnění:

Žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního, ze dne 5. 11. 2004, čj. Soc/3635/552/2004/Dv, tak, že zamítl žádost žalobce o přiznání dávky sociální péče, neboť si žalobce odmítl zvýšit příjem vlastním přičiněním - uplatněním nároku na výplatu částečného invalidního důchodu.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 18. 8. 2010 zprostil předtím ustanoveného advokáta JUDr. Milana Ostřížka povinnosti zastupovat žalobce v řízení. Zároveň zamítl návrh žalobce na ustanovení jiného zástupce z řad advokátů. Rozhodnutí krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, která je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 3 Ads 149/2010.

Dne 15. 11. 2010 bylo Nejvyššímu správnímu soudu v návaznosti na poučení účastníků řízení o složení senátu, který bude o podané kasační stížnosti rozhodovat, doručeno stěžovatelovo obtížně čitelné podání. V něm stěžovatel mimo jiné vznesl námitku podjatosti vůči všem uvedeným soudcům Nejvyššího správního soudu, neboť ve stejné věci opakovaně rozhodli v předchozím soudním řízení, a to v rozporu se zásadou veřejnosti. K podání stěžovatel přiložil usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, čj. 4 Ads 93/2009 - 257, kde mezi uvedenými členy rozšířeného

senátu zvýraznil jméno JUDr. Jaroslava Vlašína. V textu rozhodnutí stěžovatel zvýraznil, že v dané věci se jednalo o spor o dávky sociální péče mezi ním a žalovaným.

Podání lze tedy vyložit tak, že stěžovatel namítl podjatost JUDr. Jaroslava Vlašína, neboť se podílel na rozhodování ve věci sp. zn. 4 Ads 93/2009 a současně je členem senátu, který bude rozhodovat v této věci. Dotčený soudce uvedl ve vyjádření k podané námitce podjatosti, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by ho vylučovaly z projednání a rozhodování ve věci. Konstatoval, že nemá žádný vztah k účastníkům řízení, ani k projednávané věci. Skutečnost, že byl členem senátu, který rozhodl o postoupení jiné věci Ústavnímu soudu, není „rozhodováním v předchozím soudním řízení" ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., neboť zde není dána totožnost věci.

Námitka podjatosti není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci „*vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*". Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze jen výjimečně a ze závažných důvodů, které soudci reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nestraně (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, čj. Nao 19/2003 - 16).

Žalobce shledal důvod podjatosti JUDr. Vlašína v tom, že se podílel na rozhodování ve věci sp. zn. 4 Ads 93/2009. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže vést k vyloučení soudce z nyní projednávané věci. Ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. uvádí, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Z připojeného usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 9. 2010, čj. 4 Ads 93/2009 - 257, je zjevné, že v uvedené věci bylo přezkoumáno jiné rozhodnutí žalovaného, byť se také týkalo dávek sociální péče. Není tedy dána totožnost věci a postup soudce v jiném řízení není důvodem pro jeho vyloučení z projednávání této věci v důsledku jeho podjatosti. Důvod pro vyloučení soudce by nastal tehdy, pokud by se soudce podílel na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Předchozím soudním řízením ovšem nelze rozumět jakékoliv řízení, jehož se stěžovatel účastnil, ale toliko řízení ve stejné věci u soudu nižšího stupně, tj. u krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, čj. Nao 2/2003 - 18, č. 53/2004 Sb. NSS). Dotčený soudce, který se má podle rozvrhu práce podílet na rozhodování ve věci vedené pod sp. zn. 3 Ads 149/2010, se nepodílel na projednávání nebo rozhodování věci v předchozím stupni a není proto dán důvod pro jeho vyloučení z rozhodování v této věci.

Stěžovatel rovněž namítl, že jmenovaný soudce Nejvyššího správního soudu opakovaně rozhodoval jeho právní věci neveřejně a „*opisovně*“. Znovu je třeba zopakovat, že z poslední věty § 8 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že důvodem pro vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v jeho rozhodování v jiných věcech, ani postup soudce v řízení o projednávané věci. Pouze obecně Nejvyšší správní soud konstatuje k tvrzení stěžovatele o rozporu § 109 s. ř. s. s ústavním pořádkem, že dané ustanovení prošlo testem ústavnosti. Ústavní soud v usnesení ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. III. ÚS 355/04, uvedl, že „[j]*e běžnou praxí vrcholných soudních instancí (Nejvyššího soudu ČR, Nejvyššího správního soudu), Ústavního soudu, ale i Evropského soudu pro lidská práva, že v případě, kdy skutkový stav nezbytný pro rozhodnutí již byl dostatečně zjištěn nižšími instancemi a dokazování se neprovádí, je rozhodováno mimo ústní jednání (bez nařízení jednání)*“.

Žádné další skutečnosti, které by případně existenci některého z důvodů podjatosti mohly nasvědčovat, stěžovatel v námitce neuvedl. Tyto skutečnosti nevyplývají ani z obsahu soudního spisu. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu